

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1997-1998

5 november 1997

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, STADSVERNIEUWING EN HUISVESTING

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de campagne "De stad hééft het"

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de in het Sint-Michielsakkoord overeengekomen regionalisering van de gemeentepolitie en de relatie tot de politiehervorming op federaal niveau

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting

Woensdag 5 november 1997

VOORZITTER : De heer Georges Cardoen

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.43 uur.*

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de campagne "De stad hééft het"

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Dewinter tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de campagne "De stad hééft het".

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de minister, een tijdje geleden hebt u de campagne 'De stad hééft het' gelanceerd. Er werden 21.000 affiches gedrukt van drie verschillende soorten. Daarnaast werden ook een aantal advertenties gepubliceerd. Via de media hebben we vernomen dat de campagne ongeveer 5 miljoen frank kost. Ik wil een aantal bedenkingen maken bij deze campagne. Als ik de commentaren in bepaalde kranten mag geloven, worden deze bedenkingen zelfs door mensen uit uw eigen partij gedeeld.

Ik ben het met hen eens dat zo een campagne niet veel meer is dan windowdressing. Men probeert een rookgordijn op te trekken en de indruk te wekken dat de stad het heeft. De vraag is wel wat de stad juist heeft. De stad heeft ongetwijfeld veel vreemdelingen, heel wat criminaliteit, hoge belastingen, drugsoverlast en verloedering. Ik neem aan dat u dat niet bedoelt als u zegt dat de stad het heeft. Uit de campagne kan ik afleiden dat het zou gaan om een aantal pluspunten die bijna idyllisch worden uitgebeeld. Een vader deelt bijvoorbeeld zijn zoontje mee dat hij meer tijd heeft sinds hij in de stad woont.

Ongetwijfeld is er iemand beter geworden van deze campagne, maar in elk geval niet de stedelingen zelf. Ik vraag me ook af wat het resultaat van zo een campagne is. Bovendien moet een dergelijke campagne het sluitstuk zijn van een aantal beleidsinitiatieven die u, de regering en andere bestuursniveaus, kunnen nemen. Ik zeg inderdaad kunnen, want de praktijk is maar magertjes. Er is immers geen sprake van een grootstedelijk beleid. Dat blijkt uit de concrete cijfers over de leegloop van de grote steden en de stijging van de belastingdruk. Ook de criminaliteit en het aantal vreemdelingen dalen niet. De problemen van de grootsteden zijn dus nog niet opgelost. Het beleid van de Vlaamse regering helpt daar echter bitter weinig aan.

De vraag is ook hoe ver u met die campagne kunt gaan. U weigert immers een juiste analyse te maken van de oorzaken van de stadsvlucht, die u met de campagne wil bestrijden. Ik ben geen grote sympathisant van de heer Cools, de gewezen burgemeester van Antwerpen, maar ik sta wel achter zijn vernietigend commentaar op uw campagne. Volgens hem is het naïef te geloven dat die campagne het tij met enkele slagzinnen kan keren. Hij beweert dat alles wat de aandacht op de mogelijkheden van de stad vestigt goed is, maar vindt een vage campagne met emotionele slogans niet zo een goed idee. Als de affiches een concrete verwezenlijking hadden voorgesteld, zouden ze misschien meer uithalen. Door in de stad te wonen, spaart men echter helemaal geen kilometers uit. Men wint ook geen tijd en bespaart evenmin kosten. Ik vrees dan ook dat uw campagne niet veel resultaat zal hebben. De heer Cools zei dit eind augustus in een interview aan een krant.

De heer Cools staat niet alleen met zijn opmerkingen. In een hoofdartikel van De Morgen las ik bijvoorbeeld dat de affichecampagne enkel goed is voor het reclamebureau dat ze maakt. Dat zal wel zo zijn. Het zal ongetwijfeld toevallig zijn dat de

Dewinter

campagne wordt uitgevoerd door het in Antwerpen zeker niet onbekende reclamebureau Stad Communications. Eigenaar en directeur van dat bureau is de heer Van Wallendael, een broer van het Vlaams parlementslid van de SP dat ooit nog ombudsman van de stad Antwerpen was. Uiteraard is dat toevallig. Ik ga daar ook niet op in.

De campagne op zich roept heel wat vragen op. Ik vraag me trouwens af of er op voorhand is nagedacht over de inhoud. Wat zijn bijvoorbeeld de doelstellingen? Hoe volgt u de campagne op? U formuleert een paar vage slogans die de indruk moeten wekken dat de stad het heeft, maar er is geen opvolging. Kan men ergens een brochure bestellen? Tot wie moet iemand die in uw campagne is geïnteresseerd, zich wenden? Is er een opvolging aan de campagne gekoppeld? Ik heb alvast de indruk van niet. Men besteedt 5 miljoen frank aan een campagne waar volgens De Morgen enkel het reclamebureau beter van wordt, en misschien ook wel de minister, aangezien die zo wat publiciteit krijgt.

De doelstellingen en de follow-up van de campagne zijn echter heel onduidelijk. Men weet ook niet welk onderzoek aan de campagne voorafging. Wordt ze geëvalueerd? Dat lijkt me niet evident. U hebt immers handig vermeden dat de campagne een concreet resultaat kan hebben. Aangezien er geen opvolging is gepland, is het heel moeilijk de respons te meten. Ik verwijt u ook dat de actie op geen enkel ogenblik aan een concrete maatregel wordt gekoppeld. Dat is een grote fout. De oorzaak is misschien dat de minister die zich met het stedelijk beleid bezighoudt, ver weg in Kapelle-opden-Bos woont. Hij volgt de grootstedelijke problemen vanuit zijn ongetwijfeld riante woning, maar wordt niet echt met de concrete problemen geconfronteerd. Anders zou u niet zo een naïeve, utopische campagne voeren, mijnheer de minister. U zou dan weten dat dit niet veel meer is dan weggegooid geld. Het zou beter zijn een aantal concrete maatregelen te formuleren om iets te doen aan de problemen van de grootsteden.

Ik hoop dat deze campagne meer inhoudt dan enkele affiches in de klassieke buurthuizen, die wellicht door alle maatschappelijke werkers en straathoekwerkers aandachtig zullen worden gelezen. Ik vraag me af of de affiches ook nog op een andere manier worden verspreid. Bestaat de campagne enkel uit affiches en advertenties? Op welke manier wilt u de campagne en de respons evalueren? Kunt u een opsplitsing geven van de 5

miljoen frank die aan deze campagne is besteed? Waarom is de campagne niet gekoppeld aan een concrete actie, wat toch meestal het geval is bij een dergelijk initiatief? Ten slotte moet u mij eens uitleggen waarom u hebt gekozen voor deze campagne, in plaats van een concrete actie toe te lichten – voor zover u dat kunt natuurlijk. Het gevolg van het non-beleid terzake is dat er niet veel toe te lichten valt. Waarom hebt u gekozen voor dit soort campagne waar veel kritiek op komt, ook in uw eigen kringen? Ik heb al verwezen naar ex-burgemeester Cools, die daaromtrent een aantal opmerkelijke uitspraken heeft gedaan.

De voorzitter : De heer Van der Poorten heeft het woord.

De heer Mark Van der Poorten : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil van de gelegenheid gebruik maken om een bepaalde klemtoon te leggen. De doelstelling van de campagne, namelijk de aantrekkelijkheid van het wonen in de stad benadrukken, kan op onze instemming rekenen. Het ombuigen van een negatief denkpatroon is een belangrijke taak van de overheid die het herstel van de stedelijke kernen als één van de belangrijkste items in haar beleid heeft vooropgesteld.

Ik wil nogmaals de noodzaak beklemtonen van een inclusief beleid. We hebben het daar bij de bespreking van het SIF-decreet ruimschoots over gehad en het nut ervan meermaals benadrukt. Deze commissie had zich voorgenomen om de verschillende ministers hier te horen en met hen te dialogeren over het inclusief beleid. De noodzaak dringt zich op dat elk van de ministers vanuit zijn specifieke bevoegdheden de discussie aangaat.

Uiteindelijk zien we daar nog te weinig van. Ik weet ook dat de problemen waarmee een stad wordt geconfronteerd zeer uiteenlopend zijn. De inspanning moet ook gezamenlijk gebeuren, maar ik beklemtoon dat de indruk blijft bestaan dat er van dat inclusief beleid nog niet veel in huis is gekomen. Er zou meer samenhang moeten komen.

Dit vergt uiteraard tijd. Ik begrijp ten volle dat dit niet in een handomdraai tot resultaten kan leiden. Daarom vraag ik, mijnheer de voorzitter, om ons voornemen om de verschillende ministers in de commissie uit te nodigen, uit te voeren.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik wil inpakken op de uitnodiging van de heer Van der Poorten dat we in het kader van het inclusief beleid meer resultaten moeten zien. Ik verwijs naar de discussie die gevoerd is bij de eerste begrotingbespreking van deze legislatuur. We zouden het verslag van die vergadering nog eens aandachtig moeten lezen. Eén van de grote doelstellingen was dat, om het stedelijk beleid waar te maken en tot enig resultaat te komen, de coördinatie absoluut noodzakelijk is.

We dachten tijdens die besprekingen aan minister Peeters, minister Baldewijns en minister Demeester, ook al is die laatste er vanuit haar bevoegdheid niet altijd zo nauw bij betrokken. Ze heeft er de jongste jaren nochtans veel aandacht aan besteed. Dit is nu wat uitgedeid en we lezen er niet veel meer over. Ik weet niet of dit het resultaat is van een discussie binnen de regering waardoor minister Demeester inzake het stedelijk beleid het zwijgen werd opgelegd.

De vraag van de heer Van der Poorten vind ik zeer pertinent. Ze hoort thuis in de volgende bespreking van de begroting. Tijdens die bespreking zouden we een overzicht moeten hebben van de maatregelen die er in het kader van het inclusief beleid werden getroffen. Deze vraag kan de minister misschien toelaten het dossier goed voor te bereiden. Ik zou graag zien welke resultaten er zijn geboekt en welk werk er is gemaakt van het coördinatiebeleid. Dit was immers de algemene wens van deze commissie drie jaar geleden.

De voorzitter : De heer Kenzeler heeft het woord.

De heer André Kenzeler : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, er zijn initiatieven genomen op dat vlak. Maar ik vind het nogal cru dat men reeds veroordelingen uitspreekt zonder dat er een evaluatie is gemaakt. Ik kan natuurlijk moeilijk een vergelijking maken tussen een stad als Antwerpen en een dorp, maar Maasmechelen heeft in deze materie nogal wat ervaring. We zaten vroeger in het VFIK. Dat maalt niet zo snel als men denkt. Wanneer men echter de bestaande initiatieven positief benadert en de begeleiding op een goede manier organiseert, merkt men jaren later, veelal na vallen en opstaan, toch resultaten.

De mentaliteit mag er niet in bestaan om alle initiatieven af te schieten. Nog vóór de trein op de sporen staat, verwacht men al obstakels. Als we echter de problemen willen oplossen, moeten we niet tegen, maar met elkaar werken. Ik baal er een beetje van dat men telkens komt vertellen wat niet

goed is zonder zelf een alternatief voor te stellen. Men zou beter eens gaan kijken op de plaatsen waar wel beginnende resultaten te merken zijn.

Ik ben het eens met de heer Van der Poorten dat de initiatieven die op verschillende plaatsen worden uitgevoerd, moeten worden geëvalueerd. Zo kan men van elkaar leren. Op sommige plaatsen zal de balans eerder negatief uitvallen, en elders eerder positief.

De buurthuizen worden hier nogal minachtend benaderd. Ik heb nochtans het gevoel dat ze her en der positief bijdragen tot integratie.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Ik zal beginnen met de laatste opmerkingen, want dat waren de belangrijkste. De heer Vermeiren vindt dat de minister voorbereidend werk moet doen, maar dat is niet meer nodig. We leggen immers een beleidsbrief neer bij de bespreking van de begroting. Daarin heb ik, naast een specifiek deel over stedelijk beleid, een passus aan het inclusief beleid gewijd, met een overzicht van een aantal maatregelen die we hebben getroffen. Bij de beleidsbrief over stedelijk beleid, die deze week in de regering is besproken en eerstdaags zal worden overgemaakt aan het parlement, wordt ook een eerste overzicht gegeven van de verschillende beleidsdomeinen waarin dit inclusief beleid aan bod komt. Ik zal vandaag niet al de maatregelen die we intussen hebben genomen, beschrijven.

Ik heb eveneens het armoedebeleid onder mijn bevoegdheid. Dat armoedebeleid werkt op basis van een horizontaal sturingsorgaan vanuit de verschillende departementen. Eenzelfde systeem bestaat nu ook voor het stedelijk beleid. Een aantal toegewezen ambtenaren van alle departementen komen regelmatig samen om precies over het inclusief beleid praten, in het zogenaamde Isosif.

Mijnheer de voorzitter, we kunnen best eens in de commissie met deze mensen van gedachten wisselen en luisteren op welke manier ze werken. Zo kunnen we constateren hoe de horizontale benadering binnen de administratie toeneemt. Het is geen gemakkelijke benadering. Ze grijpt in op de verschillende beleidsdomeinen van de verschillende ministers. Het heeft te maken met een andere mentaliteit en manier van werken.

Er is ook een derde aspect. Ik bezoek in een ronde van Vlaanderen alle SIF Plus-gemeenten. Ik kies per week twee gemeenten die ik op een voormid-

Peeters

dag of een namiddag bezoek. Soms neemt dit bezoek een hele dag in beslag. Dit leert ons wat er op het terrein gebeurt. We zouden ook met de commissie eens een paar dagen of een week op het terrein moeten gaan bekijken waar men mee bezig is. De heer Kenzeler heeft hiernaar verwezen. Je kijkt er altijd van op welke resultaten men boekt op sommige plaatsen. Dit terreinbezoek moet duidelijk maken wat er geïnvesteerd en gerealiseerd wordt.

Dat zijn samengevat de drie dingen die kunnen worden gezegd over het inclusief beleid : de globale discussie, nagaan hoe een en ander wordt gestructureerd, en tegelijkertijd met de commissie eens ter plaatse gaan kijken wat er wordt gerealiseerd. Daarbij zal van belang zijn dat we kunnen communiceren met de bevolking over de manier waarop er wordt gewerkt.

Het is hoe dan ook goed een positief imago te creëren voor de stad, eerder dan permanent aan het negatieve te werken en daarbij te gebruiken wie men kan, want dat wordt altijd gedaan. Mensen worden gebruikt, bijvoorbeeld in een referendum dat onwettig is. Men gebruikt een aantal mensen die uitspraken doen en haalt die dan uit hun context. (*Opmerkingen van de heer Filip Dewinter*)

We moeten echter werken met positieve maatregelen in plaats van altijd afbrekend en negatief te zijn en mensen te misbruiken. De positieve zaken worden waarschijnlijk niet gelezen. Antwerpen Woonstad heeft er toch iets belangrijks van gemaakt. Mijnheer Dewinter, dat past echter niet bij u en daar maakt u dus geen melding van. Ik ga er dan ook niets meer over zeggen. De algemene teneur was positief. Toen men in het Brussels Gewest de campagne had gezien, heeft men beslist ze over te nemen. Men vond het inderdaad een goede campagne.

De campagne is ook heel goedkoop, u hebt zelf het bedrag vernoemd. Vergelijkt u dit bedrag maar eens met wat aan andere campagnes wordt besteed. De campagne is tevens heel doelgericht. Een affichecampagne is de eenvoudigste campagne. Het zijn gewone kleine affiches, maar ze maken heel wat duidelijk. Tegelijk is de campagne ook gericht op het doelpubliek dat we via weekbladen kunnen bereiken.

Dit zal slechts het begin van de campagne zijn. We zullen wel degelijk voor de bevolking vertalen welk beleid er wordt gevoerd en welke maatregelen er

worden getroffen – en dat zijn er heel wat. We zullen nog de kans krijgen om daarover te praten.

Mijnheer Dewinter, als u zegt dat we moeten vertrekken vanuit een analyse, dan denk ik dat u onze werkzaamheden in deze commissie te weinig hebt gevolgd. Ik heb vaak de indruk dat u veel andere dingen te doen hebt dan hier in de commissie aanwezig te zijn en de zaken goed te volgen. We hebben hard aan de analyse gewerkt, en ze is er dus. Ze is ook wetenschappelijk onderbouwd. We werken op basis van die analyse aan dat positieve klimaat. We zullen dat met alle mogelijke middelen proberen te ondersteunen.

Ik vraag dat men zou afstappen van het negatieve imago dat men permanent naar voren brengt. Mijnheer Dewinter, uw analyse is niet wetenschappelijk. U schuift naar voren wat u wilt, zodat u de mensen op demagogische wijze kunt pakken. Ik vraag u eerlijk te zijn in wat u doet.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de minister, u beweert dat wat u doet, gebeurt op basis van een analyse. Ik had toch graag geweten of er enig kwalitatief of kwantitatief onderzoek aan deze campagne is voorafgegaan, zoals toch wel gebruikelijk is als een reclamebureau een campagne lanceert. Ik heb het dan over louter reclametechnische aangelegenheden. Deze campagne lijkt mij een slag in het ijle, al was het maar omdat het een lege doos is. Louter esthetisch is de affiche best mooi. Daarover zult u me niet horen klagen. Maar wat is de bedoeling ? 'Een positief klimaat creëren', zegt u. Goed, maar dat doe je toch niet met drie affiches waarvan de tekst iedereen in een schaterlach doet dubbel plooiën ? Iedereen zegt : 'De stad hééft het. Wat hééft de stad ?'

De burger maakt zelf wel de analyse. Hij hoeft echt geen intellectuele teksten van uw kabinet te krijgen. De burger vraagt of de criminaliteit in de belangrijke grote steden is gedaald sinds de heer Peeters minister is geworden. Is het drugprobleem sindsdien verminderd ? Is de verloedering opgelost ? Bepaalde andere problemen zullen voor u dan weer niet belangrijk zijn, omdat ze gezien uw ideologische beperktheid taboe zijn, mijnheer de minister. Bepaalde thema's waar de bevolking het vaak over heeft, worden door de politici uiteraard gemeden wegens niet politiek correct. Niettemin moeten ook zij aan bod kunnen komen.

Wat u ook moge vertellen, ook wij willen die stad opnieuw aantrekkelijk maken. Ik woon in Antwer-

Dewinter

pen, een van de steden in kwestie, en heb er vele vrienden, kennissen en kiezers. Zoals u weet, heeft onze partij er ongeveer dubbel zo veel kiezers als de uwe. Wij willen de belangen van die mensen ook verdedigen en de stad op een positieve manier opnieuw het elan geven dat ze net als alle andere grootsteden verdient. U doet dit niet, doordat u een aantal problemen in de doofpot stopt en hun bestaan ontkent. Dat verwijt geldt ook voor deze campagne.

Ik citeer uit een dagblad, en met name De Morgen, nochtans het socialistische lijfblad. (*Rumoer*) 'Misschien is het onder invloed van het warme weer dat de minister op de onzalige gedachte is gekomen dat er ook maar één gezin zou beslissen om vier miljoen te besteden aan een stadswoning in plaats van een huis in de groene rand omdat de minister op een affiche vertelt hoe leuk de stad wel is. Gezinnen zullen alleen de stad boven de groene rand verkiezen als daar een goede reden voor is, het financieel interessanter is, de nutsvoorzieningen goedkoper zijn, enzovoort'. Ik deel voor één keer de analyse van de hoofdredacteur van De Morgen. Die is terecht. Het volstaat niet mooie affiches uit te hangen. (*Opmerkingen van de heer Francis Vermeiren*) 'Une fois n'est pas coutume', zegt men in het Frans.

De campagne kost inderdaad slechts vijf miljoen frank, en is dus goedkoop. Dat mag ook wel eens. Maar met dit soort initiatieven zult u het negatieve en helaas ook realistische beeld van de stad niet omkeren, zonder er concrete realisaties aan te koppelen. Nu wekken ze bij de stedelingen alleen een schaterlach op, want de realiteit is helaas anders. Een niet-stedeling voelt dat misschien niet zo aan, maar reclamebureaus, mooie affiches en al dan niet goedkope campagnes kunnen niets aan die constatering veranderen.

Op die realiteit wou ik u met de beste bedoelingen wijzen, zonder de intentie te hebben dingen uit hun verband te rukken. Mijn bedoelingen zijn eerbaarder dan u denkt. Uiteindelijk streven we hetzelfde doel na.

Minister Leo Peeters : Mijnheer Dewinter, als één ding u vrees inboezemt, is het deze positieve benadering. We zullen daar echter mee doorgaan. Ze vormt het begin van een communicatie met de burger, die verder even positief zal worden uitgewerkt. Sinds gisteren ben ik er meer dan ooit van overtuigd dat dit u bang maakt.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de minister, als u wilt communiceren met de burger, bestaan daarvoor tal van andere mogelijkheden dan deze naïeve en utopische affiches. Maar ik hoef u natuurlijk niet te komen zeggen wat u moet doen. Doet u maar rustig verder. Als u echter werkelijk met de burger wilt communiceren, zou u in eerste instantie uw oor te luisteren moeten leggen bij de grootstedelingen zelf, om zo hun prioriteiten te leren kennen. Er zijn al 25 enquêtes en opiniepeilingen gehouden die allemaal hetzelfde resultaat hadden. De grootste prioriteit is de criminaliteit, gevolgd door de onreinheid van de stad in een sfeer van verloedering, enzovoort. U kent die prioriteitenlijst zo goed als ik. En wat doet u ? Als een struisvogel steekt u het hoofd in de grond. En dan zegt u dat we alles positief moeten benaderen. We moeten doen alsof alles koek en ei is, en er geen enkel probleem bestaat. Dit noem ik windowdressing. Dit is slechts een rookgordijn en lost de problemen niet op.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Dit is het begin van een positieve benadering in samenspraak met heel het stedelijk beleid. Momenteel wordt een reeks maatregelen in uitvoering gebracht waarvan de resultaten niet uitblijven. We zullen sterk in dit beleid investeren. Het feit dat u hierover een interpellatie houdt, illustreert dat de positieve benadering u bang maakt. U bent immers alleen gediend met een heel negatieve benadering. Dat hebt u gisteren visueel heel sterk aangetoond. U hebt zich blootgegeven, mijnheer Dewinter.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de in het Sint-Michielsakkoord overeengekomen regionalisering van de gemeentepolitie en de relatie tot de politiehervorming op federaal niveau

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de in het Sint-Michielsakkoord overeengekomen regionalisering van de gemeentepolitie en de relatie tot de politiehervorming op federaal niveau.

Voorzitter

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de minister, de laatste tijd worden we in de media overdonderd met berichtgeving over de politiehervorming. Daarbij wordt telkens opnieuw de vraag gesteld tot welk besluit het federaal parlement is gekomen. Men spreekt onder meer van een eenheidspolitie. De discussie die hierover op federaal niveau wordt gevoerd, houdt eigenlijk in dat de gemeentepolitie en de rijkswacht worden samengevoegd. Nochtans hielden de Sint-Michielsakkoorden een federalisering van de Gemeentewet en de Provinciewet in en zijn de lokale politiediensten eigenlijk lokale entiteiten die dus in principe onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse decreetgever.

Blijkbaar hecht de burger veel belang aan een goede dienstverlening. In het verleden stond de plaatselijke politie via een niet-repressieve, oplossingsgerichte benadering in voor de opvang van die burger. Nu worden deze diensten op federaal vlak samengevoegd en volledig geharmoniseerd. Rekening houdend met de Schrikkelnota van de regering, beantwoordt dit aan een aantal verzuchtingen om het politieapparaat op communicatief vlak beter te laten functioneren dan in het verleden. Bovendien laat men de rijkswacht vooral naar lokale entiteiten uitzwermen om de samenwerking daar te versterken. Wordt de hervorming van de plaatselijke 'Vlaamse' politie hierdoor echter niet doorkruist? Zal de federale politiehervorming niet tevens de overheveling van de politie naar de deelstaten doorkruisen? Zal de verhouding tussen Vlaanderen, de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement met dat lokale politieapparaat in de toekomst niet worden bemoeilijkt?

De voorzitter : De heer Van der Poorten heeft het woord.

De heer Mark Van der Poorten : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ook onze fractie is en blijft een voorstander van de regionalisering van de Gemeentewet en de Provinciewet. Dit is ook duidelijk gebleken tijdens de werkzaamheden van de commissie voor Staatshervorming. Door die regionalisering moet een hefboom tot stand komen naar een kwaliteitsvol bestuur. Homogene bevoegdheidspakketten vormen daarvoor een onontbeerlijk instrument.

Bij de vragen van de heer Van Vaerenbergh meen ik enige verwarring te onderkennen. Voor zover ik

weet, heeft het Sint-Michielsakkoord het enkel over de regionalisering van de organieke wetgeving, met name van de Gemeentewet en de Provinciewet. Het akkoord zegt niets over de regionalisering van de gemeentepolitie. Wel zou men kunnen stellen dat het ene logisch zou moeten voortvloeien uit het andere. Daarvoor heeft men in de besluiten van de commissie voor Staatshervorming ook geopteerd. In de commissie werd gekozen voor het behoud van de eenheid van het politie- en brandweerbeleid en voor het gemeentelijk karakter van deze diensten. Concreet betekent dit dat de politie en de brandweer onderworpen blijven aan het gemeentelijk gezag, maar handelen binnen een federaal georganiseerd beleidskader. De commissie kwam verder tot het besluit dat de politiediensten gemeentelijk moeten blijven en dat de bepalingen over het politiepersoneel moeten worden geregionaliseerd. Onze fractie zal ook op dat vlak de bereikte overeenkomsten blijven verdedigen.

Ik vraag me af of de minister wel een degelijk en duidelijk antwoord kan geven op de vragen van de heer Van Vaerenbergh. De regionalisering van de wetgevingen valt immers niet onder zijn bevoegdheid. Wel kan hij de voorbereidende werkzaamheden rond een eventuele toekomstige regionalisering regelen.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Het moet me van het hart dat de CVP telkens op dezelfde manier reageert als we zo een thema aansnijden. Ze verkondigt steeds dat iets eigenlijk niet tot onze bevoegdheden behoort. In deze kwestie heeft de heer Van der Poorten gelijk, maar hij wil wel de stellingen verdedigen die we hebben ingenomen. Dat betekent dat we voortdurend in het defensief terechtkomen. Er is een federaal beleidsniveau en een gewestelijk, maar meer en meer resulteert dit in een dubbelrol in de stijl van doctor Jeckill en mister Hyde. Daar moet toch eens een eind aan komen.

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, ook onze fractie is vragende partij voor de regionalisering van de Gemeentewet en de Provinciewet. Ik begrijp de vraag van de heer Van Vaerenbergh echter niet goed. Hij koppelt die regionalisering aan de politiehervorming. Hij weet toch goed genoeg dat de herstructurering van politie en rijkswacht in haar geheel wordt behandeld.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Een aantal vragen zijn geen vragen, op een aantal andere is al een antwoord gegeven. Dat maakt het me gemakkelijk.

Verskillende commissieleden hadden het over het federaal georganiseerde beleidskader, dat nu nog gedeeltelijk moet worden gerespecteerd. Het feit dat ik hier te laat was, heeft daar iets mee te maken. Deze morgen was er namelijk een interministeriële conferentie voor Binnenlandse Zaken. Ik kaartte daarop het probleem aan van de betrokkenheid van de regio's bij federale beslissingen. Wij moeten deze beslissingen immers concreet uitvoeren.

We zijn overeengekomen onmiddellijk een technische werkgroep op te starten waarin de gewesten en de federale overheid zijn vertegenwoordigd. Op mijn aanvraag wordt in de loop van de maand december een aparte interministeriële conferentie voor Binnenlandse Zaken over de politiehervorming gepland. Het Brussels Gewest heeft me daarin trouwens gesteund. Het lijkt me niet slecht intussen al suggesties en opmerkingen te formuleren. Ik kan die dan meenemen naar de conferentie.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Uw antwoord is zeer bevredigend, mijnheer de minister. Overleg tussen de beleidsniveaus is uitermate belangrijk.

Aan de basis van deze interpellatie liggen het Sint-Michielsakkoord en de Schrikkelnota, waardoor dit Vlaams Parlement in de toekomst een ruimere bevoegdheid krijgt. Het toezicht en de uitvoering krijgen wij in handen. We zullen op lokaal niveau worden verplicht samen te werken met de gemeentelijke politie én met de federaal georganiseerde rijkswacht. Hoe zal dit evolueren ? Wat zal de bevoegdheid van de burgemeesters zijn ? Zullen ze bevelen kunnen geven aan de rijkswacht ? Ik zou over de verdere ontwikkelingen graag op de hoogte worden gehouden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 12.15 uur.*
